

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Blaženy Škopkové a soudců Mgr. Vladimíra Soukupa a JUDr. Magdy Kubešové v právní věci žalobkyně **Havel, Holásek & Partners s.r.o.**, IČ: 26454807, se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1, zastoupené JUDr. Filipem Chytrým, advokátem se sídlem Malátova 633/12, 150 00 Praha 5, proti žalované **HERMES INVESTEMENT s.r.o.**, IČ: 28893786, se sídlem Lojovice 66, 251 69 Velké Popovice, **o zaplacení částky 69.563,- Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 1. dubna 2016, č.j. 34 C 362/2015-47

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **ve výroku I. a III. potvrzuje.**
- II. Odvolání žalované proti **výroku II** rozsudku soudu I. stupně se **odmítá.**
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni **náklady odvolacího řízení** ve výši 10 164,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

Žalobkyně se svou žalobou domáhala po žalované zaplacení částky 69.563,- Kč příslušenstvím. Uvedla, že v období od 4.10.2011 do 30.11.2011 poskytla žalované právní služby, jejichž předmětem konkrétně byla analýza problematiky změny stanov a daňového

práva procesního, jakož i revize a související schůzky a komunikace s klientem. Žalobkyně zaslala po poskytnutí uvedených právních služeb přehled poskytnutých služeb ke schválení žalované a následně vystavila fakturu č. 015111523 ze dne 5.12.2011 na částku 70.563,- Kč, splatnou dne 19.12.2011. Žalovaná navrhovala uzavření dohody o plnění dluhu ve splátkách, k uzavření dohody však nedošlo. Žalovaná na tuto fakturu uhradila pouze částku 1.000,- Kč, ve zbytku zůstala faktura i přes opakované výzvy žalobkyně neuhrazena.

Žalovaná s žalobou nesouhlasila, uvedla, že neuznává nárok uplatněný žalobou, neboť nový jednatel žalované nedohledal žádnou smlouvu či objednávku, na základě které měla být faktura vystavena. Žalobkyně podle ní nezaslala žalované žádnou upomínku. Žalovaná je od roku 2011 ve špatné finanční situaci, nemá žádné zaměstnance a vzniklé dluhy se snaží řešit formou splátkových kalendářů. Na žalovaný dluh byly uhrazeny dvě splátky ve výši 1.000,- Kč, a to ze soukromých příjmů bývalého jednatele. Žalovaná tak nemůže nárok uplatněný žalobkyní uznat, a to jednak pro neúplnost podkladů, jednak pro špatnou finanční situaci.

Žalobkyně k námitkám žalované uvedla, že samotné poskytnutí právních služeb nebylo nikdy v minulosti žalovanou zpochybnováno, naopak žalovaná výslovně nárok uznala ve vzájemné komunikaci a přislíbila jeho úhradu. Pokud došlo k částečné úhradě dluhu, stalo se tak z účtu žalované, nikoli ze soukromých příjmů bývalého jednatele. Podle jejího názoru částečnou úhradou dlužné částky došlo ze strany žalované k uznání dluhu, důkazní břemeno ohledně prokázání neexistence závazku tak leží na žalované. Důvodnou není ani námitka nezaslání upomínky či předžalobní upomínky žalované, tato byla zaslána a žalovaná na ni v další komunikaci reagovala a navrhla plnění dluhu ve splátkách po 5.000,- Kč. Důvodem pro zamítnutí žaloby není ani špatná finanční situace žalované, neboť tato skutečnost nemá za následek zánik povinnosti žalované hradit své závazky řádně a včas.

Co do částky 1.000,- Kč s příslušenstvím, která byla uhrazena po podání žaloby dne 8.10.2015, a co do úroků z prodlení ve výši rozdílu procentní sazby 7,75% a 8,05%, tedy co do 0,3% ročně z částky 69.563,- Kč od 28.8.2015 do zaplacení, vzala žalobkyně svůj návrh zpět.

Před soudem I. stupně proběhlo jedno jednání, ke kterému se žalovaná nedostavila, ač byla k řádně a včas předvolána. Z jednání se omluvila, o odročení jednání nežádala. Soud I. stupně provedl listinné důkazy, konstatoval, že pro nepřítomnost žalované není možné provést její poučení podle ustanovení § 118a o.s.ř., poučil přítomné podle ustanovení § 119a o.s.ř. a ve věci rozhodl napadeným rozsudkem tak, že rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 68.563,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z částky 79.563,- Kč od 20.12.2011 do 27.8.2015, ve výši 7,75% ročně z částky 69.563,- Kč od 28.8.2015 do 8.10.2015 a ve výši 7,75% ročně z částky 68.563,- Kč od 9.10.2015 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I), řízení ohledně částky 1.000,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z této částky od 9.10.2015 do zaplacení a dále ohledně úroku z prodlení ve výši 0,3% ročně z částky 69.563,- Kč od 28.8.2015 do zaplacení zastavil (výrok II) a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 28.193,- Kč k rukám zástupce žalobkyně, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III). V odůvodnění tohoto rozsudku soud I. stupně uvádí, že soud I. stupně z provedeného dokazování zjistil, že žalobkyně vyúčtovala žalované částku 70.563,- Kč za právní služby a související náklady, splatnost byla stanovena na 19.12.2011. Bývalá jednatelka žalované sdělila dne 18.3.2012 žalobkyni, že dosud nebyla uhrazena shora uvedená faktura, že si je vědoma nutnosti zaplatit za provedenou práci, za důvod zpoždění s platbou označila finanční problémy společnosti. Dne 23.5.2012 soud jednatelka žalované zaslala žalobkyni e-mail, ve kterém informovala žalobkyni o finanční situaci žalované a přislíbila

alespoň částečnou úhradu faktury, jakmile se finanční situace zlepší. Stejný obsah byl zjištěn i z e-mailů ze dne 10.6.2012, 4.8.2012 a 23.9.2012. Obdobný obsah měl i dopis bývalé jednatelky žalované ze dne 1.3.2013. Dopisem ze dne 14.6.2015 jednatelka společnosti požádala žalobkyni o splátkový kalendář se splátkami po 5.000,- Kč měsíčně. Z předžalobní upomínky ze dne 21.8.2015 (včetně podacího listku) soud zjistil, že žalovaná byla před podáním žaloby vyzvána k úhradě dlužné částky ve výši 70.563,- Kč nejpozději do 31.8.2015, a to upomínkou ze dne 21.8.2015. Z potvrzení o platbě na účtu ze dne 26.8.2015 a ze dne 7.10.2015 soud I. stupně zjistil, že v uvedené dny byly z účtu žalované provedeny platby ve výši 1.000,- Kč (pod variabilním symbolem odpovídajícím IČ žalované). Soud I. stupně uzavřel, že tedy vzal z provedených důkazů za prokázané, že žalobkyně poskytla žalované právní služby, které jí vyúčtovala fakturou č. 015111523 ze dne 5.12.2011. Žalovaná na základě této faktury uhradila pouze 2.000,- Kč, a to platbami ze dne 26.8.2015 a 7.10.2015. S ohledem na to dospěl k závěru, že žalovaná částečným plněním na svůj závazek uznala zbytek dluhu, neboť toto plnění bylo poskytnuto za situace, kdy žalovaná opakovaně ve své komunikaci s žalobkyní přislíbila uhrazení předmětné faktury, poskytnutí právních služeb ve fakturovaném rozsahu nezpochybňovala a neuhrazení dlužné částky spojovala pouze se svou nepříznivou finanční situací. Uznáním dluhu se tak založila vyvratitelná domněnka, podle níž se má za to, že závazek v době uznání trval a důkazní břemeno ohledně prokázání neexistence závazku se tak přeneslo na dlužníka. Za tohoto stavu bylo na žalované, aby prokázala, že závazek vůči žalobkyni neexistuje (nevznikl, byl splněn nebo jinak zanikl). Žalovaná žádná taková tvrzení a důkazy nepředložila. Vzhledem k tomu, že se nedostavila nařízenému jednání, nemohla být ani poučena postupem podle ustanovení § 118a o.s.ř.. Žalovaná tak neunesla břemeno tvrzení a důkazní břemeno k rozhodným skutečnostem v projednávaném sporu. Proto soud I. stupně žalobě vyhověl, a to včetně nároku na zaplacení úroku z prodlení, neboť žalovaná nesplnila řádně a včas svůj peněžitý závazek. Podle ustanovení § 96 odst. 2 o.s.ř. je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví. Vzhledem k tomu, že žalobkyně vzala svůj návrh částečně zpět, soud I. stupně řízení v rozsahu zpětvzetí podle ustanovení § 96 odst. 2 o.s.ř. výrokem II částečně zastavil. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 1 a § 146 odst. 2 o.s.ř..

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, a to do všech výroků rozsudku. V něm namítala, že ze služeb, které jsou předmětem faktury žalobkyně, nebyl žalované poskytnut žádný výstup v písemné podobě, tedy nebyla předložena analýza a revize. Mezi účastníky nebyl žádný smluvní vztah, na základě něhož byla předmětná faktura vystavena. Smlouvu ani další podklady nemá žalovaná k dispozici. U faktury není doloženo její převzetí žalovanou. Co se týká uznání dluhu, pak podle jejího názoru musí mít uznání dluhu písemnou formu s úředně ověřeným podpisem. Částka 2 000,- Kč byla hrazena ze soukromého účtu bývalého jednatele žalované, který ji nejprve poslal na účet žalované a odtud pak byla zaslána na účet žalobkyně. Zpochybňovala i výši fakturované částky. Kromě toho namítala, že se k jednání, které se konalo před soudem I. stupně dne 1.4.2016 nedostavila, ale zaslala soudu doklad o pracovní neschopnosti jednatele žalované ze dne 31.3.2016. Z důvodu zdravotního stavu se tak nemohl účastnit nařízeného jednání. Jelikož situace byla akutní a nemá právní vzdělání, opomenul požádat o odročení jednání. Žalované tak bylo znemožněno se před soudem I. stupně hájit. Navrhovala, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání uváděla, že žalovaná nikdy nezpochybňovala poskytnutí služeb ze strany žalobkyně. To ostatně vyplývá i ze vzájemné korespondence. Z ní také vyplývá, že důvodem, proč nebyla cena služeb zaplacena, je špatná finanční situace žalované. O tom, že mezi účastníky byla dohoda o poskytnutí služeb, svědčí i to, že sama žalovaná ve svém odvolání uvádí, že jí nebyl poskytnut žádný výstup. Odkazuje na správný

závěr soudu I. stupně o tom, že částečným zaplacením byla založena vyvratitelná domněnka, podle níž závazek v době uznání trval. Žalovaná se sice z jednání před soudem I. stupně omluvila, ale o odročení nežádala, proto soud I. stupně správně jednal v její nepřítomnosti. Navrhovala, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku I a III potvrdil a odvolání žalované proti výroku II odmítl.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací (ust. § 10 odst. 1 občanského soudního řádu - dále jen o.s.ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno proti nepravomocnému rozsudku okresního soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (ust. § 204 odst. 1 o.s.ř.), že jde o rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné (ust. § 201 o.s.ř.), a že žalovanou uplatněné skutečnosti lze podřadit pod dovolené odvolací důvody [ust. § 205 odst. 2 písm. b), e) a g) o.s.ř.], **přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně v rozsahu uvedeném v ust. § 212, věta první o.s.ř. a ust. § 212a odst. 1 a 3 o.s.ř., jakož i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.**

Soud I. stupně ve svém rozsudku náležitým způsobem vyložil, které skutečnosti při svém rozhodování vzal za prokázané a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil a jaký z nich učinil závěr o skutkovém stavu (ust. § 157 odst. 2 o.s.ř.), jeho rozhodnutí tudíž odvolací soud neshledává nepřezkoumatelným. Odvolací soud rovněž dospěl k závěru, že soud I. stupně **provedl dokazování v potřebném rozsahu a v souladu s procesními předpisy, skutkový stav zjistil pro rozhodnutí dostatečným způsobem** a odvolací soud na něj pro stručnost odkazuje.

Podle ustanovení § 3028 odst. 3 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., účinného od 1.1.2014, není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti. S ohledem na toto ustanovení byla věc posuzována **podle obchodního zákoníku platného do 31.12.2013 (dále jen obchodní zákoník).**

Podle ustanovení § 261 odst. 1 obchodního zákoníku tato část zákona upravuje závazkové vztahy mezi podnikateli, jestliže při jejich vzniku je zřejmé s přihlédnutím ke všem okolnostem, že se týkají jejich podnikatelské činnosti.

Podle ustanovení § 324 odst. 1 obchodního zákoníku závazek zanikne, je-li věřiteli splněn včas a řádně.

Podle ustanovení § 407 odst. 3 obchodního zákoníku plní-li dlužník částečně svůj závazek, má toto plnění účinky uznání zbytku dluhu, jestliže lze usuzovat, že plněním dlužník uznává i zbytek závazku.

Podle ustanovení § 323 odst. 1 obchodního zákoníku uzná-li někdo písemně svůj určitý závazek, má se za to, že v uznaném rozsahu tento závazek trvá v době uznání. Tyto účinky nastávají i v případě, kdy pohledávka věřitele byla v době uznání již promlčena.

Podle odst. 2 citovaného ustanovení za uznání nepromlčeného závazku se považují i právní úkony uvedené v § 407 odst. 2 a 3.

S ohledem na obsah podaného odvolání se odvolací soud v první řadě zabýval tím, **zda řízení není postíženo vadou**, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci

(ustanovení § 205, odst. 2 písm. c o.s.ř.). Z obsahu spisu se podává, že soud I. stupně dne 6.1.2016 nařídil ústní jednání ve věci na den 22.3.2016. Toto jednání bylo následně odročeno na 1.4.2016. Předvolání k tomuto jednání bylo doručeno žalované do datové schránky dne 8.2.2016. Dne 30.3.2016 byla soudu I. stupně doručena omluva z ústního jednání z důvodu nemoci jednatele žalované. K této omluvě bylo připojeno potvrzení o trvání dočasné pracovní neschopnosti MUDr. H. K., ve kterém se uvádí, že dočasná pracovní neschopnost ke dni 31.3.2016 dosud trvá. Vzhledem k tomu, že žalovaná nežádala o odročení jednání, jednání před soudem I. stupně dne 1.4.2016 proběhlo v její nepřítomnosti.

Podle ustanovení § 101 odst. 3 o.s.ř. nedostaví-li se řádně předvolaný účastník k jednání a včas nepožádal z důležitého důvodu o odročení, může soud věc projednat a rozhodnout v nepřítomnosti takového účastníka; vychází přitom z obsahu spisu a z provedených důkazů.

Možnost účastnit se jednání je jedno ze základních procesních oprávnění účastníka řízení, které mu umožňuje případné aktivní uplatnění dalších jeho procesních práv a povinností přímo při jednání soudu (např. vyjádřit se k žalobě, být poučen soudem dle § 118a, doplnit tvrzení a navrhnout další důkazy, vyjádřit se k provedeným důkazům atd.). Nejedná se však o oprávnění bezbřehé. Podle § 101 odst. 3 totiž soud může věc projednat a rozhodnout i v nepřítomnosti účastníka. Musí však být splněny zákonné předpoklady, tzn. účastník musí být k jednání řádně a včas předvolán (srov. § 115), přičemž účastník nepožádal z důležitého důvodu o odročení nařízeného jednání. Důležitost důvodu, pro který účastník požaduje odročení jednání, musí nejen tvrdit, ale musí jej současně i doložit. Je pak na úvaze soudu, zda uplatněný důvod shledá závažným, a jednání odročí či nikoliv. Při této úvaze soud posuzuje skutečnosti uváděné účastníkem se zřetelem ke všem okolnostem dané věci.

V projednávané věci se žalovaná sice z jednání omluvila, ale o odročení jednání nežádala. Vzhledem k tomu, že byla k jednání řádně předvolána, předvolání jí bylo doručeno řádně do datové schránky, byly splněny podmínky pro to, aby soud I. stupně jednal v její nepřítomnosti. Pokud žalovaná namítala, že z neznalosti opomněla požádat o odročení jednání, na uvedené situaci to nic nemění. Omluva nepřítomnosti účastníka u jednání není bez dalšího žádostí o odročení jednání ve smyslu § 101 odst. 2 o. s. ř. (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 803/2000 a sp. zn. 23 Cdo 1814/2010). Soud I. stupně tedy nepochybil, když věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalované.

Po zjištění, že řízení před soudem I. stupně **není postiženo vadami**, se pak odvolací soud zabýval **odvoláním ve věci samé**.

Soud I. stupně dospěl též **ke správným závěrům právním**. Vztah účastníků správně posoudil **podle obchodního zákoníku, neboť jde o vztah mezi podnikateli**, týkající se jejich podnikatelské činnosti. S ohledem na odvolací námítky žalované odvolací soud uvádí, že to, že žalobkyní byly poskytnuty žalované dohodnuté služby a že tedy existoval závazek žalované zaplatit za ně vyfakturovanou cenu, bylo prokázáno zejména z korespondence účastníků, založené ve spise. Žalovaná ve svých podáních uváděla, že si je vědoma dluhu, avšak nemůže ho zaplatit z důvodu finančních potíží. Dokonce požádala o možnost splácení dluhu ve splátkách. Ani žalovaná ve svém vyjádření k žalobě (odporu) nezpochybňovala existenci závazku, pouze uváděla, že nový jednatel žalované nenašel smlouvu a závazek neuznává z důvodu neúplnosti podkladů. K výslovnému zpochybňování existence závazku došlo až v rámci odvolacího řízení. Žalobkyně předložila doklad o částečné úhradě faktury dvěma splátkami. Tím, jak správně uzavřel soud I. stupně, byla založena fikce uznání závazku podle ustanovení § 407 odst. 3 obchodního zákoníku. Pro obchodněprávní vztahy je právní úprava uznání závazku obsažena v § 323 obchodního zákoníku, neuplatní se tak § 558 obč. zák. Je pravdou, že obchodněprávní závazek lze uznat pouze v písemné formě (obdobné platí

i pro občanskoprávní závazky), nedodržení stanovené písemné formy má za následek neplatnost tohoto úkonu (§ 40 odst. 1 obč. zák.). Písemnou formu uznání závazku je však třeba dodržet v případě výslovného uznání jednostranným úkonem dlužníka. Pokud je závazek uznáván konkludentním jednáním dlužníka (nevýslovně) dle § 407 odst. 2 a 3 obchodního zákoníku (placením úroků, částečným plněním závazku), není nutné, aby toto jednání bylo doprovázeno písemným projevem dlužníka, v němž by byla deklarována jeho vůle uznat jistinu či zbytek závazku. Částečné plnění závazku má účinky uznání zbytku závazku jen za podmínky, že z tohoto jednání dlužníka lze usuzovat, že částečným plněním uznává i zbytek závazku (nesplněnou část). Na splnění této podmínky lze usuzovat zejména z okolností souvisejících s částečným plněním, popř. z projevu dlužníka učiněného v souvislosti s tímto plněním, např. ze sdělení, že zbytek dluhu bude uhrazen dodatečně. Okolnostmi, na jejichž základě lze usuzovat, že částečným plněním byl uznáván i zbytek dluhu, je např. skutečnost, že dlužník nevnesl námitky týkající se množství dodaného zboží, nereklamoval jeho vady, neměl námitky proti fakturované ceně apod. Tak tomu bylo také v projednávaném případě. Ze strany žalované nebyly vzneseny žádné námitky ohledně splnění závazku ze strany žalobkyně, naopak z korespondence žalované, která je založena ve spise, vyplývá, že si je vědoma závazku, že jej dosud nezaplátila z důvodu finančních problémů a že ho zaplatí ihned poté, co jí to tyto finanční problémy dovolí. Účinkem uznání závazku je to, že se jím zakládá vyvratitelná právní domněnka, že v době uznání závazek v uznaném rozsahu trval. Praktickým důsledkem je, že věřitel v případném soudním sporu nemusí prokazovat existenci, popř. ani výši, uznané pohledávky za dlužníkem, a důkaz o neexistenci uznaného dluhu tak přechází na dlužníka (přesun důkazního břemena).

Podle ustanovení § 118a odst. 1 o.s.ř. ukáže-li se v průběhu jednání, že účastník nevyličil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení doplnil, a poučí jej, o čem má tvrzení doplnit a jaké by byly následky nesplnění této výzvy.

Podle odst. 3 citovaného ustanovení zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrl důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy.

Ustanovení § 118a o.s.ř. upravuje poučovací povinnost soudu v případě, že se v průběhu jednání ukáže, že je třeba doplnit tvrzení ohledně právně významných skutečností či navrhnout další důkazy. Nedostaví-li se řádně předvolaný účastník k jednání soudu a jsou-li splněny podmínky ust. § 101 odst. 3 o.s.ř., aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti, nelze mu potřebná poučení o jeho nouzi tvrzení či důkazní poskytnout. **Tato poučení se totiž poskytují zásadně při jednání.** Znamená to, že účastník, který se nedostavil k jednání a včas nepožádal z důležitého důvodu o odročení, sám soudu znemožnil, aby mu poskytl poučení podle ust. § 118a o.s.ř. a soud není oprávněn ani povinen mu potřebná poučení sdělovat jinak a není ani povinen jen z tohoto důvodu odročovat jednání. Jelikož se žalovaná nedostavila k jednání před soudem I. stupně, nemohl jí soud poučit o nutnosti doplnění tvrzení a označení důkazů o neexistenci závazku.

Odvolací řízení je ve sporném řízení vybudováno na **systemu neúplné apelace**, který předpokládá, že se spor po skutkové stránce pro účastníka odehraje u soudu I. stupně. Skutečnosti a důkazy, které, ač mohl, před soudem I. stupně neuplatnil, již účastník k prosazení svého nároku, či obrany proti němu, v odvolacím řízení uplatňovat nemůže. Proto je v ustanovení § 119a odst. 1 o.s.ř. zakotvena speciální poučovací povinnost, jejímž smyslem je poskytnout účastníkům ještě „poslední“ možnost ke splnění povinnosti tvrzení a důkazní

povinnosti v řízení před soudem I. stupně. I toto **poučení lze však poskytnout jen účastníkům při jednání přítomným**. Žalovaná neprokázala, že závazek v době uznání neexistoval, neunesla tedy důkazní břemeno.

Za této situace soud I. stupně postupoval správně, když řízení v rozsahu částečného zpětvzetí žaloby žalobkyní z důvodu částečného zaplacení pohledávky zastavil a ve zbývajících částech žalobě vyhověl.

Z uvedených důvodů odvolací soud **podle ust. § 219 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně ve výroku I potvrdil** včetně závislého výroku II o nákladech řízení, neboť ani zde neshledal pochybení.

Odvolání žalobkyně směřovalo rovněž do výroku II o částečném zastavení řízení.

Podle ustanovení § 201 účastník může napadnout rozhodnutí okresního soudu nebo rozhodnutí krajského soudu vydané v řízení v prvním stupni odvoláním, pokud to zákon nevyklučuje.

Podle ustanovení § 218 písm. b/ o.s.ř. odvolací soud odmítne odvolání, které bylo podáno někým, kdo k odvolání není oprávněn;

Odvolání však mohou podat jen osoby, které jsou nositeli tzv. subjektivní legitimace; těmi se rozumí osoby, jimž nebylo - objektivně nahlíženo - rozhodnutím soudu prvního stupně plně vyhověno nebo jimž byla tímto rozhodnutím způsobena určitá, byť i nepříliš významná újma na právech, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí (NS 20 Cdo 922/2011). Při posuzování subjektivní legitimace je třeba vycházet z výroku napadeného rozhodnutí a případnou újmu posuzovat pouze z procesního hlediska. V případě, že takovou újmu neshledá, odvolací soud odvolání odmítne podle § 218 písm. b), i když je podala osoba, která jinak splňuje ostatní předpoklady. V projednávaném případě směřovalo odvolání žalované i proti výroku o zastavení řízení, kterým jí není způsobena žádná újma, a proto odvolací soud odvolání žalované proti tomuto výroku odmítl.

Jelikož o odmítnutí odvolání opomněl odvolací soud rozhodnout při ústním jednání, doplnil toto rozhodnutí v souladu s ustanovením § 166 o.s.ř. do písemného vyhotovení rozsudku.

Podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. byla žalobkyně v odvolacím řízení úspěšná a má proto právo na **náhradu nákladů odvolacího řízení**. Tyto se skládají z nákladů za právní zastoupení, a to za dva úkony právní služby po 3 900,- Kč (§ 6, § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.), dva režijní paušály po 300,- Kč (§ 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a 21% DPH ve výši 1 764,- Kč, když právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH. Celkem náklady řízení představují částku 10 164,- Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **lze podat dovolání** za předpokladu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do 2

měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Praze dne 21. září 2016

JUDr. Blažena Škopková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kazetská